

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Neden Bize Acı Verse Bile Mevcut Gerçekliğimizi Savunuruz? Ve Bunu Kökten Nasıl Değiştirebiliriz?

Bir an gelir ki, soru artık “Neden gerçeklik değişmiyor?” değil, “Bu gerçeklik nasıl bu kadar ikna edici hale geldi ki, ondan acı çekenler bile onu haklı çıkarmaya başladı?” olur.

Bir şey bir anda meydana gelmez ve bir kimse de birdenbire uyanıp, yanlış olduğunu düşündüğü bir şeyi savunmaya karar vermez. Dolayısıyla yaşananlar, fikrin kendisine karşı, yani “şeylerin” insanın uzun bir süre boyunca alıştığından farklı olabileceği fikrine karşı duyulan hislerin yavaş yavaş aşınmasına benzemektedir. Bu yüzden insanın her zaman vakıyayla yüzleşmediğini, aksine onunla birlikte yaşamaya çalıştığını görürüz; zamanla da vakıyı değiştirilebilecek bir şey olarak değil, aksine ne kadar sert ya da adaletsiz olursa olsun hayatın sabit bir çerçevesi olarak görmeye başlar; çünkü insanın gözünde bu çerçeve güvenlidir; zira insan doğası gereği, olaylarını öngöremediği ve bunların kendi hayatı, ailesi ve işi üzerindeki etkisinin ne olacağını bilmediği bir bilinmezden korkar. Dolayısıyla onun, vakıasını altüst edecek bir değişim fikri yerine, zalim de olsa bilineni tercih ettiğini görürsünüz; zira doğası gereği akıl, var olan ile olması gereken arasındaki sürekli gerilimin olmasına tahammül edemez; zira bu onu yorar; bu yüzden de vakıya direnmek yerine onu haklı çıkarmaya başlar. Böylece acı veren şey alışılmışı, reddedilen şey bir mefhuma, sonra da doğal bir hale dönüşür; zaman geçtikçe de artık vakıyı savunmak, onun doğru olduğuna dair bir kanaatten değil, ona duyulan derin bağlılığın bir sonucu hâline gelir; çünkü insan, yıllarını, seçimlerini ve toplumsal kimliğini ona yatırmıştır; bu yüzden içindeki vakıyı değiştirmek, sanki hayatının büyük bir kısmının yeniden düzenlenmeye ihtiyaç duyduğunu kabul etmeye benzer bir hale gelir ve insanın korktuğu şey de işte budur.

Sonra bir topluluk gelip vakıyı olduğu gibi kabul etme fikrini pekiştiren başka bir katman daha ekler; böylece kamuoyunun, insanı sadece vakıya ikna etmediğini, aksine değişim fikrinin, kendilerini itaatkâr sürünün içinde tutup hayatın dertleri ve kişisel meseleleriyle meşgul ederek asıl davasından, yani ümmetinin davasından uzaklaştırmak amacıyla kendileri adına çizilen yolu düzeltmedeki önemini açıklamak yerine onun bir tehlike olduğunu, kaosa neden olduğunu ve istikrarı tehdit ettiğini öne sürdüğünü görürüz; böylece alışılmışın ve egemen olanın dışına çıkmak ya da sadece sürüden çıkmayı düşünmek bile psikolojik olarak maliyetli hale gelir. Nitekim birçoğunun değişimi düşünmek yerine uyum sağlamayı tercih ettiğini görüyoruz; böylece vakıyı savunmak bir kanaatten kaynaklanmış olmuyor; ancak bu, bilinmezlik korkusu, düşünmekten yorulma, geçici istikrar arzusu ya da metodun doğruluğu pahasına kişisel güvenliği tercih etme gibi birçok etkenin iç içe geçmesinin bir sonucudur.

Bu ikilem karşısında aklımıza önemli bir soru geliyor: Köklü bir değişim nasıl başlar?

Gerçek değişim, bu sonuçları üreten fikirlerin değişmesiyle başlar; zira insanın doğal, imkânsız ya da kabul edilebilir olarak gördüğü şeyler, zaman içinde oluşmuş ve otomatik olarak davranışa dönüşmüş derin mefhumların bir sonucudur. Hilafetin yıkılmasından bu yana kâfir Batı, özellikle bize benzemeyen ithal fikirleri ekmek yoluyla bu hassas nokta üzerinde oynamış; böylece yavaş yavaş bu fikirler, en azından akidemizden uzak olarak nitelendirilebilecek bizim üzerinde olduğumuz davranışlara yol açan mefhumlara dönüşmüştür.

Bugün ümmetin hali, tehlikeli bir virüse yakalanmış bir vücuda benzemektedir; ancak tedavi etmek yerine, sadece ağrıyı geçici olarak hafifleten ve sahte bir iyileşme hissi veren ağrı kesicilerle yetinmektedir; bu yöntemin tekrarlanmasıyla birlikte, bu vücut iyileştiğini ya da sanki kendisiyle uyum sağlanabilecek kronik bir durummuş gibi hastalıkla yaşayabileceğini zanneder. Ancak fark edilmeyen acı gerçek şudur ki; hastalığın kökü hala mevcut olup, beden yavaş yavaş zayıflayıp sonunda, tedavi sandığı şeyin aslında onu kaçınılmaz olarak ölüme ya da en azından kendisinden hiçbir hayır umulmayan bir felce götüren krizin açıkça ertelenmesinden başka bir şey olmadığını fark edeceği aşamaya ulaşana kadar, hastalık bir organdan diğerine yayılmaya devam eder. İşte bu virüs, ümmetin fikrine yabancı olan bu ithal fikirlerden başkası değildir ki böylece ümmet, şu an üzerinde olduğu zayıflık durumuna ulaşmıştır; zira Batı ümmeti kontrol etme gücünü kolaylaştırmak ve servetlerinden ve kapasitelerinden faydalanabileceği her şeyden faydalanmak için çalışmış ve varlığı kendisi için en büyük tehlike oluşturan ve oluşturmaya devam eden ümmetin dini kimliğini silmeye odaklanmıştır. Nitekim kapitalist sistem, bir gün dünyayı kontrol eden tek kutup olmayı hayal bile etmiyordu; ancak Hilafeti yıkmayı başardıktan sonra bunu yapabilmiştir; bu yüzden onun, onlarca yıl boyunca gururunu yerle bir eden o Hilafetin geri dönmesini engellemek için sahip olduğu tüm araç ve fikirleri kullanması mantıklıdır.

Yapılan açıklamalara binaen, çok maliyetli ve gerçekten acı verici olmasına rağmen bu vakıayı kabul etmenin ve onu haklı çıkarmanın en önemli nedenlerinin ve sorunların büyük bir kısmının, ümmetin akide referansı ile uyuşmamasına rağmen kabullere dönüşüncüye kadar bilince sızan ithal fikirlerde yattığını görüyoruz; ancak bu fikirler zamanla gelişerek artık sadece fikirler olmaktan çıkıp bir davranış ve dini hayattan ayıran bir yaşam tarzına dönüşmüştür; böylece bakış açısı, dinin, namusun, toprağın ve şerefin korunmasından ziyade can güvenliğiyle sınırlı bir hale gelmiştir; hatta bugün mesele, düşman mefhumunun değişmesi noktasına kadar ulaşmıştır! Peki bu fikirlerin bizi sürüklediği tehlikenin farkında mısınız?

Bugün din düşmanları, onlarla normalleşmeye ve ümmetimiz içinde zilleti ve aşağılanmayı pekiştiren bir barış tesis etmeye çalışıyorlar.

Yüz yılı aşkın bir süredir karanlıkta yaşayan bir ümmetin vakıasını değiştirmek için akli başında herkesin çalışması gerekir; işte burada, fikri kaideyi yeniden inşa etmenin önemi açığa çıkmaktadır; zira düşünce metodunu oluşturan mefhumlar olduğu gibi kaldığı sürece, her türlü değişim yüzeysel kalacaktır. Buna göre ilk adımın, sırf yıkmak için yıkmak olmaması; aksine insanların akidelerinden kaynaklanan asıl ile ona yabancı olan unsurları ayırt

etmelerini sağlamak ve mefhumları, Allah'ın Kitabı ve kerim Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in sünnetinden istinbat edilen bu akide temelinde yeniden düzenlemek gerektiği gibi aynı zamanda toplumun görmeye alışık olmadığı şeyleri görmesine yardımcı olacak fikri liderlik gücüyle karakterize olmuş bilinçli seçkinlerin varlığına duyulan ihtiyacın da açığa çıkması gerekir; bu seçkinler, mefhumları parçalayıp yeniden düzenleme ve fikri davranışa bağlama gücüne sahip olmalı ve ümmetin ait olduğu projeyi, yani ümmeti doğru yoluna geri döndürecek ve vakıayı, acı için bir kaynak değil, fertleriyle uyumlu hale getirecek Nübüvvet Minhacı üzere Raşidi Hilafeti kurmak için çalışmalıdır. Burada şu hususa dikkat çekmek gerekir ki bu fikir yeni değildir; zira Şeyh Takiyyuddîn en-Nebhani Rahimehullah, **Hizb-ut Tahrir**'in kitaplarında ortaya koyduğu şeyler yoluyla ümmetin projesini gerçekleştirmesine yol açacak gerçek değişimin yolunu çizerken bu hususa dikkat çekmiştir; ona göre gerçek bir değişim, görünürdeki vakıayı değiştirmekle değil, aksine bu vakıayı ortaya çıkaran mefhumları yeniden inşa etmekle başlar; çünkü mefhum, bakış açısını belirler; bakış açısı hükmü belirler; hüküm de fiili yönlendirir... Mefhumlar kökten yeniden formüle edildiğinde ve düşünmenin yolu zamanla şekillenen kalıplardan kurtulduğunda, soru tamamen farklı bir hal alır; yani artık soru, "değişim mümkün mü?" değil, aksine ne pahasına olursa olsun değişim gereklidir olur!!

Buna göre herhangi bir değişimin gerçek giriş yolu, sadece vakıayı tüm yönleriyle eleştirmek değil, aksine sayesinde bu vakıayı Müslümanların akidesinden istinbat edilen sağlam temeller üzerinde anlaşılmasını sağlayan fikri kaidenin yeniden inşa edilmesi için çalışmakla olur; böylece düşünce, yüzyıllar boyunca yaşanan kırılmalar ve başta Hilafetin yıkılması ve bunun sonucunda siyaset ve hayata dair yeni algı biçimlerinin oluşması olmak üzere büyük dönüm noktalarıyla oluşmuş çerçevenin içine hapsolmaz; işte ancak bu noktada insan, içine konulduğu kalıpların dışında düşünmeye başladığı gibi olayları anlama metodunda farklı bir metot fikrine sahip olmaya da başlayabilir. Böylece dünyayı, ona gösterilmek istendiği gibi görmeyecek; ancak onun bakış tarzını yeniden formüle etme imkânı olacak ve bu da İslami projesini yeniden tesis etme imkanının önündeki kapıyı açacaktır; bu ise teorik bir hayal olarak değil, fikrinden başlayarak kaçınılmaz olarak gerçekliğe dönüşen bilinçli bir yol olarak ortaya çıkacaktır.

Allahu Teala şöyle buyurmuştur: **“Şüphesiz ki bir kavim, kendi nefsinde değiştirmedikçe; Allah da onları değiştirmez.”** [Rad 11]

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan
Menal Ümmü Ubeyde